Líkingasagan um olífutrén (Jakob 5)

Fyrsta vitjun
Fyrir tíma Krists (vers 3–14)

Guð sér fyrir fráhvarf hins forna Ísraels. Hann sendir spámennina til að boða iðrun, en fáir ljá því eyra. Hann leyfir að hinir ranglátu tortímist og innleiðir Þjóðirnar. Nokkrum réttlátum greinum af Ísraelsætt er tvístrað um heiminn.

Hið hreinræktaða olífutré (Ísrael) er að fúna (vers 3–4) Meistarinn sniðlar og gefur næringu, nokkrar nýjar greinar vaxa en aðalkrónan visnar áfram (vers 4–6)

Aðalgreinar eru fjarlægðar og villtar greinar eru græddar á, fíngerðar greinar eru faldar (vers 7–14)

Visnuðum greinum er kastað á eldinn (vers 7, 9)

Villt olífutré (Þjóðirnar; vers 7, 9)

Önnur vitjun
Tími Krists (vers 15–28)

Eftir því sem kirkja Krists breiðist út, bera Ísrael og flestar hinna tvístruðu greina góðan ávöxt.

Góður ávöxtur (vers 15–18)

Ófrjósamur jarðvegur, góður ávöxtur (vers 20–22)

Enn ófrjósamari jarðvegur, góður ávöxtur (vers 23)

Ávöxtur (vers 24; grein sem ekki er tilgreind aftur)

Góður jarðvegur, góður og villtur ávöxtur (vers 25)

Þriðja vitjun
Hið mikla fráhvarf (vers 29–49)

Allur ávöxturinn spillist, þar með talið hinna náttúrlegu greina sem hafði verið tvístrað.

Spilltur ávöxtur, en ræturnar eru enn góðar (vers 29–37)

Spilltur ávöxtur (vers 39, 46)

Spilltur ávöxtur (vers 39, 46)

Spilltur ávöxtur (vers 39, 46)

Fjórða vitjun
Endurreisn fagnaðarerindisins (vers 50–76)

Hinum tvístraða Ísrael er safnað saman og farið er með fagnaðarerindið til alls heimsins. Eftir því sem réttlætið eykst, verður hinum ranglátu eytt, þar til ekkert ranglæti fyrirfinnst (síðari koma Jesú Krists).

Villtum greinum er kastað á eldinn (vers 58, 65–66)

Greinar móðurtrésins eru græddar á tvístruðu trén (vers 54–56)

Greinar tvístruðu trjánna eru aftur græddar á móðurtréð (vers 52–53)

Þúsund ára ríkið
(vers 76–77)

Réttlæti ríkir. Þegar ranglætið kemur aftur í heiminn, mun Guð aðskilja hina réttlátu frá hinum ranglátu og hreinsa jörðina með eldi.

Öll tré verða sem eitt og bera náttúrlegan ávöxt (vers 74–76)
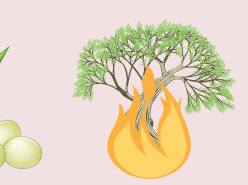
Góðum ávexti verður safnað saman og víngarðurinn brenndur í eldi (vers 77)